

Áhítat – 2021. 01. 07.

Tarts meg engem, Istenem, mert hozzád menekültem! Ezt mondom az Úrnak: Te vagy az én uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem. A szentekben, akik a földön élnek, és a dicsőségekben telik minden kedvem. Sok fájdalmuk lesz azoknak, akik máshoz csatlakoznak. Nem mutatok be nekik vérrel kevert áldozatot, még nevüket sem veszem ajkamra. Uram, te vagy osztályrészem és poharam, te tartod kezemben sorsomat. Osztályrészem kies helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem. Áldom az Urat, mert tanácsot ad nekem, még éjszaka is figyelmeztet bensőm. Az Úrra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert jobbomon van.

(Zsoltárok 16:1-11)

Idézzük lelki szemünk elé a 16. zsoltár történeti hátterét.

A zsoltár írója a hosszú-hosszú fogságból visszatérőkkel érkezik meg az ősi, megszentelt földre. Talán még nem is látta, lehet, hogy a fogságban született, de a szülei megtartották a nemzedékről nemzedékre elkötelező Igét: „*Meg ne feledkezz azokról, amiket saját szemeddel láttál; ne vesszenek el emlékezetedből egész életedben! Ismertesd meg azokat fiaiddal és unokáiddal is.*” (5Mózes 4:9) Zsoltárosunk ezzel a lelki örökséggel lép földi örökségébe. Éppen elfogadja a sorshúzással neki juttatott földet. Meg van elégedve vele. Hálás a szíve, még akkor is, ha ez a föld közben tele lett mindenféle pogány, bálványimádó népekkel. Fájdalommal látja, hogy a saját népe fiai közül is sokan az idegen istenek tiszteletére hajlanak; megiszonyodik ettől a lelki, hitbeli lezüléstől. A szíve mélyén felizzik a régi követelmény: „*Legyetek szentek, mert én szent vagyok!*” És egész lényével Isten felé, és az Úrhoz hűnek maradók kicsiny gyülekezetéhez fordul. Kibeszélhetetlen hála tölti el a szívét, és felfakad a lelkéből nagyon mélyről a 16. zsoltár, mely őt népe történelmének szent távlataiba helyezi, egy értékevesztett, zavaros, bizonytalan, istentelen világban. Minden idegszálával Istent, és a maroknyi hűségesek gyülekezetét keresi. Két megtartó fixpontja van: ismeri az egy igaz Istent, és az Ő kiválasztott népéhez tartozik.

Két szemléletes képpel fejezi ki élő kapcsolatát Urával:

„Áldom az Urat, mert tanácsot ad nekem...”

Az ószövetségi imaélet legnagyobb mélységeit látjuk itt. Imája nem csupán szent monológ. Társalkodik az Úrral. Nemcsak kéri az Urat, nemcsak magasztalja, hanem párbeszédben áll vele. Amíg imádkozik, életének minden kérdésében tanácsol az Úr, sőt dönt is...

„Még éjszaka is figyelmeztet bensőm...”

Az ószövetségi felfogás szerint a „*benső*” a jobbik ént, a belső embert, a személyiség legmélyebb magvát jelenti, ahol Isten szól hozzánk. Azt jelenti ez, hogy az éjszakai csendes magányában, amikor csak ketten vannak Istennel, tanítja őt maga Isten, a hitén, a szíven át. Milyen szép kifejezése ez az állandó, felülről való vezetésnek! (Igehirdetői pályám során előfordult, hogy az éjszaka közepén egészen mély álomból hirtelen felébredve az íróasztalomhoz „kellett” ülnöm, hogy lejegyezzem, mert egyszerűen a tudatom felszínére került a következő igehirdetésem központi üzenete.) Azt hiszem, ezt nevezzük az első Pünkösdi óta a Szentlélek munkájának, a kegyelem művének.

Élete csupa átláthatatlan talány, de övé az Istennel való személyes és termékeny közösségnek ez a kibeszélhetetlen ajándéka.

Járja át imádkozó, vallástévő szívünket a 16. zsoltár versbe foglalt és megzenésített változata:

Tarts meg engemet, óh, én Istenem! Mert reménységem vetem csak tebenned!

Azért az Úrnak mondd ezt lelkem: Én Uram vagy te, örvendek tenéked,

Ezkívól nem kérkedhetem semmivel, Hogy néked használhatnék jótétemmel.

Az szentekkel ez földön jól teszek, És segíték jámbor istenfélőket

De azoknak léssen nagy sérelmek, Kik követnek idegen isteneket,

Ő véres áldozatokat nem nézem, És nevöket ajakimra sem vészem.

Az Úr Isten az én örökségem, Melly nékem kiváltképpen részeltetett,

És ő megtartja híven azt nékem, Az én sorsom az legjobb részre esett,

Hogy az örökség zsinórral osztatott, Azzal az legszebbik rész nékem jutott.

Dicséretet mondok én az Úrnak, Ki engem tanácsával jól vezérel,

Még veséim is erre tanítanak, És az ágyban is megintenek éjjel.

Az Urat szüntelen előtem tartom, Ki velem lévén, nem lehet ártásom.

Öröme vagyon szívemnek ezen, Ki velem lévén, nem lehet ártásom.

Noha az sírban fekvése leszen, Ki velem lévén, nem lehet ártásom.

Nem hagyod az koporsóban szentedet, De rothadás ellen megmented őtet.

Az életre nékem utat mutat, Melly életben vagyon örök bódogság,

Hol szent színednek gyönyörű voltát Láttatod: melly nagy öröm és vigasság

Jobb kezdednek ereje, dicsősége Örökké megmarad, soha nincs vége.